

במדינה

פשעים

לפשע

נולדו

"כשהגעתי לבית-המשפט אמרתי לשוֹר פט: אם אתה שולח אותי לאביר-כביר אני מתאבד. נתן לי המשפיע שורה יום. איך שִׁי הגעתי לשם. ניסיתי לתלות את עצמי עם שמיכה. אבל החברים שלי קראו לשוטר. אז כשראיתי אותו מתקרב, בלעתי שני מסמרים. לקחו אותי להדסה. אחרי-כך, בטח יחזירו אותי לתל-מונד."

תקופת החופש הקצרה של עמוס עזרון, שרק לפני כמה חודשים השתחרר מכלא תל-מונד (העולם הזה 1805) הסתיימה. פריצה לחנות, אותה ביצע יחד עם עוד חבר החזירה אותו לאולם בית-המשפט ו־אל האזיקים.

"כשיצאתי מתל-מונד הייתי לגמרי לבד. הייתי הולך ברחובות ומרגיש כאילו אני עוד בבית-סוהר," מספר עמוס, "לחברים שלי לא רציתי ללכת, כי הם כולם עברייני גים ולא רציתי לחזור לכל העניינים ה־

עברייני עזרון
שמירה לתלייה

אלה. התחלתי לעבוד במאפיה, עד שבעל המאפיה גילה שאני עברייני ופיטר אותי מהעבודה.

"גם האשה שהשכירה לי חדר לא רצתה שאמשיך לגור אצלה אחרי שהעובדת ה־סוציאליסטית סיפרה לה על העבר שלי. פתאום היא באה אלי, אמרה שהיא צריכה את החדר, שצריכים לבוא אליה אורחים, ושהיא מבקשת שאעזוב."

עמוס חזר הביתה. הוא התחיל לעבוד בבית-מלון בתור מלצר בחדרים. אבל אמא היתה חולה, הוא ממשיך ומספר, "ואח שלי היה מפריע לי כל הזמן. לא יכולתי להישאר יותר בבית, אבל גם לא היה לי חדר, או הלכתי לישון במחסן. בערבים הייתי יושב לבד, מיואש. לא היה לי אף אחד שיעזור לי. עד שנמאס לי, וחזרתי לחברים שלי. היינו משחקים קלפים בלילות." עד אותו רגע בו חזר עמוס וטיפס על מסלול הפשע.

"אני ועוד חבר נכנסנו בלילה לחנות בשביל לקחת סחורה וכסף שהיו שם. שכנה אחת ראתה אותנו וצילצלה למשטרה. רה. כשיצאנו, ראינו את הניידה עומדת בפינה, זרקנו את הסחורה. והתחלנו לרוץ. אבל השוטרים שהיו בתוך הניידה כבר צילמו אותנו."

"ידעתי שיהזירו אותי לתל-מונד. רי קבלתי יאוש מהחיים האלה. כל החיים שלי בבתי-סוהר ובמוסדות. או החלטתי להתאבד. כי גם אם אני אגמור לשבת בתל-מונד ולא יהיה מי שיעזור לי בחוץ אחרי-כך, אני אחזור עוד פעם לפשע."

תיאטרון

(המשך מעמוד 33)

מאוד מן הדמות המסורתית, הזכה וה־טהורה, הקרבן החף מפשע. להיפך, היא חתולת-מין באריותה מבהיקה מלובן. נע־רה שהיא עבד לתאוותיה, אבל אין זה משכיה ממנה את מוצאה הרם ואת ה־זכויות המגיעות לה בשל כך.

שאר השחקנים רחוקים בדיוק כמוה. מן הגירסה הקלאסית של המחזה, וב־עצם נראה כאילו הכל מתנגד לשיבה אל פסי עלילתו של שקספיר. לקראת הסוף מנסה יאגו לשכנע את אותלו: "הרוג את דסדמונה אבל אל תתאבד, אל תגרום להם את העונג. במשך 400 שנה הם נה־נים למראה דמך השחור הניגר על ה־בימה. הגיע הזמן לשפר את דמם." אבל המימסד אינו מוותר. הוא לוחץ על או־תלו למלא את שליחותו ההיסטורית ולה־נוק את רעותו. ואחרי-כך, כמובן שעליו לבתר את בטנו בסכין. ואם הוא מהסס במקרה, צריך לעזור לו בהחלטה. ובסוף המחזה, דסדמונה, שרק העמידה פני ברי מינן, וכל בני משפחתה וקרוביה, מחיי־כים חיוך קטן ורב משמעות. הכושי עשה את שלו והלך. ואילו יאגו גורר ביגון את גופתו של אותלו מן הבימה. סוף.

האם זה החליף שקספיר? אין לה־ניה. אבל זהו תיאטרון חי, חוסס, מרתק, זה סוג ההצגה המחזירה לך את האמון במה שיכול לקרות על קרשי הבמה. ב־ימים טרופים אלה כאשר ניל סיימון ה־סוחר הוא החשוב במחזאי הדור.

ואיזה מין שקספיר! אפשר להע־לות כך את שקספיר, ואפשר גם אחרת. למשל, כפי שלהקת צעירים המכנה את עצמה פרוספקט תיאטר מע־לה, במיסגרת תיאטרון האומות באול־ד־וויץ — משכן להקת שקספיר המלכותית. הם מעלים את בורח מאהבה לשווא. אמ־נם, זה לא בדיוק הדבר המשובח ביותר שכתב שקספיר.

מלך נאבארה ושלושת ידידיו הקרובים מחליטים להתבודד במשך שלוש שנים, להינזר מאוכל, נשים ויין, ולהתמסר אך ורק ללימוד תורה והשבתת הדעת. אלא שבדיוק ביום שלמחרת ההחלטה הגורלית, מגיעה למקום בתו של מלך צרפת, עם שלוש מלוותיה היפהפיות, שבאו לכאורה בשליחות המלך בענייני מדינה, אבל ל־מעשה גורמות לתסבוכות שאינן מדיניות כלל, כפי שלא קשה לתאר.

אפשר לקחת את כל הסיפור הזה, ול־דקלם אותו על הבימה בתפאורות המ־קובלות ובמבטא הבריטי המקובל, כמו שכתוב בתורה, ולטעון שיש ברכה בכך שמחדשים אפילו יצירה שקספירית מסוג ב'. ואפשר לעשות מה שעשה הפרוספקט תיאטר: בראש וראשונה, הם מיקמו את כל העלילה במקום הדומה להפליא לגן ילדים צבעוני, עם סולמות, מיגלשות וחר־ביות הצבועים בצבעים רועשים וחזקים. בראש אחד הסולמות, יושב לו נגן גיטרה עם כובע מקסיקאי ענק, פורט לו בנועם ומלווה את הזמירות שבהצגה, כשאינו לו עבודה הוא עוקב בעניין אחרי מעשי ה־אחרים, ואילו בהפסקה הוא פשוט מכסה את פניו בסומטבררו והולך לישון במעלה הסולם.

אשר לשחקנים, הגברים האצילים לבר־שים כולם מכנסים גינים וחולצות מודר־ניות בצבע בהיר, הם נאים להפליא ובי־פיהם, הטקסט של שקספיר נשמע בדיוק כמו שיחת חולין בצ'לסי. הנערות כשורה של דוגמניות יפהפיות, לבושות במיטב אביזרי האופנה של ה־קיץ האחרון, כולל מגפי "פלטפורמה" ו־חצאיות צועניה. הגבר המתלווה למש־לחתן, הוא כיאה למי שנבחר על-ידי צרפתי ללוות נשים, נעים הליכות, חריף לשון, וקצת הומוסקסואלי. וההמצאות ה־בימתיות זורמות בון אחר זו.

למשל, כאשר מחליטים מלך נאבארה ושלושת מלוויו שקסמי האורחות שלהם חזקים מגידרם, ומחליטים לחזר אחריהן, הם בוחרים כצעד ראשון לפנות אליהן ב־תחפושת. שקספיר כתב: "כמו מוסק־באים או רוסיים." או איך זה מתפרש כאן? מן הרמקולים בוקעת לפתע פתיחת כה־אמר זאראתוטרנה של ריכארד שטראוס. על הבמה משתררת עלטה, ולפתע, לתו־כה, נכנס מיתקן ענק, מתכתי מהבהב של קן לשילוח טילים, ועליו ארבעה אסטרון־נאוטים רוסיים. הראשון שבהם, בבגדי חלל נפוחים, מציג רגל על הבמה ומכ־ריז: צעד קטן לאדם — צעד גדול ל־אנושות!

נוער, העולם הזה - כוח חדש

מודיע,

בשבת, ה'15.7.72, ייערך ביער חדרה

כנס פיקניק ארצי

בהשתתפות

ח"כ אורי אבנרי

וראשי תנועת העולם הזה — כוח חדש

הכנס יעסוק בשאלות הבאות:

א. צה"ל — צבא הגנה או צבא כיבוש?

ב. מה עושה לך החינוך הישראלי?

הסעה מת"א (בית הבימה) ב-8.30 בבוקר. הסעה מחיפה (מרכז הכרמל, ליד הסופרמרקט) ב-8.30 בבוקר. הסעה מחדרה (התחנה המרכזית) ב-9.30 בבוקר. צעירים המעוניינים להשתתף בכנס, יפנו ל: ת.ד. 136, ת"א או טלפוני: 03-904584 (ת"א) 87769-04 (חיפה). שמיניסטים לשעבר מוזמנים לבוא בהמוניהם ולהתפרק מהמתח. הביאו עמכם בגדיים ומוזן לכל היום.

העולם הזה - כוח חדש

אסיפה בהשתתפות ח"כ

אורי אבנרי

תקיים בחיפה, אולם ביתנו, רח' ירושלים 29, ביום ה', 13.7.72, בשעה 8.30 בערב

לליל כלולותיכם

הרשו לעצמכם את הטוב ביותר!
הזמינו כבר היום חדר זוגי לליל כלולותיכם ובו יצפה לכם בקבוק שמפניה על הקרח, סל פירות לארוחת לילה וארוחת בוקר במיטה. כל זאת במחיר של — 80 ל"י*.

כתבו או צלצלו למחלקת ההזמנות, טל. 445111 מלון שרתון — תל-אביב ותקבלו אשור בדואר חוזר.

* כל יום נוסף — 70 ל"י (כולל ארוחת בוקר)

מלון שרתון-תל אביב